

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **I. M.**, st. příslušnost Ukrajina, t.č. umístěn v ZZC Vyšní Lhoty 234, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě ze dne 25. 10. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. září 2017 č. j. OAM-145/LE-VL17-VL13-PS-2017, o zajištění,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. září 2017 č. j. OAM-145/LE-VL17-VL13-PS-2017 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Barty** se určuje částkou **6.800,- Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný dne 26. 9.2017 pod č. j. OAM-145/LE-VL17-VL13-PS-2017 rozhodl o přezajištění žalobce z režimu cizineckého zákona do režimu zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, resp. o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 5 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do 13. 1. 2018.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu ust. § 46 odst. 5 cit. zákona a doba trvání zajištění byla stanovena do 13. 1. 2018. V odůvodnění uvedl, že účastník řízení byl dne 20. 9. 2017 kontrolován v rámci pobytové kontroly a bylo zjištěno, že cizinec neměl u sebe žádný doklad, kterým by prokázal totožnost. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že uváděným neoprávněným pobytem na území od 19. 9. 2017 do 20. 9. 2017 jen pokračuje v porušování právních norem České republiky, jelikož měl v minulosti udělená správní a soudní vyhoštění, a to v roce 1999, kdy mu byl zakázán pobyt do 9. 4. 2002, a to Rozhodnutím Správy hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie pod č. j. PSP-1-500/OCP-c-99 ze dne 9. 4. 1999. Další správní vyhoštění bylo cizinci uděleno Odborem ředitelství cizinecké a pohraniční policie Praha, Odborem pátrání a kontroly pobytu dne 2. 11. 2006 pod č. j. SCPP-1829/PH-OPK3-SV-2006, kdy bylo cizinci uděleno správní vyhoštění na dva roky. V r. 2009 Obvodní soud pro Prahu 5 svým trestním příkazem pod sp. zn. 2T 105/2009 rozhodl o trestu vyhoštění na dobu pěti let. V případě cizince existuje nebezpečí, že by se cizinec nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně území neopustil, což má příslušný správní orgán doloženo protokolem o výsledku účastníka řízení ze dne 21. 9. 2017, rozhodnutím o správním vyhoštění č. j. KRPT-208378-22/ČJ-2017-007022 a také je podpořené minulým nelegálním setrváváním cizince na území ČR. Jmenovaný byl dne 21. 9. 2017 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když opakovaně svévolně a vědomě neoprávněně pobýval na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, a to i přes uložené vyhoštění. Správní rozhodnutí o vyhoštění zcela ignoroval, neučinil žádný krok k vycestování. Od r. 2006 nedisponuje žádným cestovním dokladem, cizinec své jednání neupravil, naopak na území přicestoval i přes minulé sankce a opatření ve formě správního a soudního vyhoštění a tím se dopustil dalšího protiprávního jednání. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že z jednání výše jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, neboť jeho předešlé jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Jmenovaný pobýval v ČR minimálně od roku 1993, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve v listopadu 2006. Učinil tak tedy teprve po minimálně 13 letech pobytu na území ČR, z části nelegálního. Během tohoto období

se mohl na území ČR pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy nesporně měl. Žádost však podal teprve tehdy, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Jak v průběhu výše již popsaného správního řízení vyšlo najevo, jeho žádost o mezinárodní ochranu nebyla důvodná a mezinárodní ochrana mu tedy nebyla udělena a žádost byla zamítnuta.

Když svou žádostí o mezinárodní ochranu jmenovaný dosáhl odložení svého vyhoštění, opětovně porušil právní řád ČR. Dále po svém opětovném zadržení a zajištění policií opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu, znovu tedy až poté, co se jeho vyhoštění stalo reálným. Důvody jeho předchozího řízení, které již byly správním orgánem posuzovány, nevedly k udělení mezinárodní ochrany. Z toho je zřejmé, že ač pobýval na území ČR, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR a jeho jednání je naprosto účelové, vedené pouze úmyslem vyhnout se svému vyhoštění, nebo je alespoň pozdržet. Z jeho jednání je tedy patrné, že jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se uloženému vyhoštění.

Obsah žaloby

[3] Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu blanketní žalobu, ve které požádal o ustanovení konkrétního advokáta Mgr. Ladislava Bártu. Soud usnesením ze dne 3. 11. 2017 č. j. 20 A 32/2017-15 žádosti vyhověl a advokáta vyzval k doplnění žaloby. Dne 6. 11. 2017 byla žaloba doplněna. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a dále, aby soud závázal žalovaného uhradit náklady řízení žalobci ve výši 6.800,- Kč do 15 dní od právní moci rozsudku. Uvedl, že 1. žalovaný nesprávně aplikoval § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť vůbec nevzal v potaz tu skutečnost, že žalobce byl zadržen fakticky při žádosti o mezinárodní ochranu, resp. v situaci, kdy se snažil o mezinárodní ochranu požádat, a to teprve dva dny po svém příjezdu na území České republiky. Žalobce se totiž „dobrovolně“ dostavil do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, které v minulosti sloužilo jako přijímací středisko pro žadatele o mezinárodní ochranu a zde se doslova „dožadoval“ toho, aby s ním bylo zahájeno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Jelikož mu nemohlo být vyhověno a žalobce stále přebýval před branami předmětného zařízení, byl posléze zajištěn cizineckou policií pro svůj nelegální pobyt na území České republiky. Jedná se o natolik specifickou situaci, že lze jen stěží využít zcela paušální argumentaci, kterou žalovaný pro zdůvodnění svého právního názoru využil, a tvrdit, že žalobce svoji žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Ve skutečnosti je nepochybné, že žalobce hodlal o mezinárodní ochranu požádat dříve, než byl omezen na osobní svobodě a dříve, než se stal výkon jeho vyhoštění reálným. Napadené rozhodnutí je tak zjevně nesprávné a nelze konstatovat, že by žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze za účelem zmaření výkonu správního vyhoštění. V každém případě pak rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný

zcela rezignoval na vyhodnocení klíčových okolností žalobcova případu. 2. Žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Dále odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 28.2.2016 č. j. 5 Azs 20/2016, ve kterém rozšířený senát výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky

po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Napadené rozhodnutí je právě příkladem výše praxe odsouzené odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, neboť se zjevně nedostatečně vypořádává se specifiky žalobcova případu. Současně v doplněné žalobě byl dán souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Vyjádření žalované

[4] Žalovaný na výzvu soudu k žalobě uvedl, že správní orgán posoudil všechny skutečnosti týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. To, že se jmenovaný pohyboval v podnapilém stavu v prostoru před Zařízením pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách a údajně chtěl požádat o udělení mezinárodní ochrany, nic nemění na skutečnosti, že v průběhu řízení o zajištění vedeného OPKPE Frýdek-Místek bylo také jednoznačně prokázáno, že jmenovaný opakovaně vědomě nerespektoval svou povinnost vycestovat z území ČR a nerespektoval dokonce ani správní rozhodnutí o vyhoštění, které mu bylo uloženo v r. 1999 a následně v r. 2006. Z tohoto důvodu by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Dle závěru Nejvyššího správního soudu judikovaného v rozsudku sp. zn. 9 Azs 192/2014 ze dne 30. 9. 2014 pak jednoznačně platí, že za situace, kdy cizinec nevycestoval z území, v době stanovené správním rozhodnutím o vyhoštění, je zásadně vyloučeno uložení zvláštního opatření namísto jeho zajištění. Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (především nerespektování uloženého správního vyhoštění), ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se k jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného

rozhodnutí. Žalovaný správní orgán má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako nedůvodné, a to i s ohledem na typově stejné případy, u kterých byly žaloby zamítnuty, viz rozsudky Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 20 A 14/2017 z 9. 6. 2017, sp. zn. 19 A 21/2017 z 16. 8. 2017 či rozsudek NSS 7 Azs 47/2017 z 13. 4. 2017 a 1 Azs 243/2017 z 31. 8. 2017. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž vyslovil, že netrvá na ústním jednání.

Skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

[5] Z obsahu správního spisu a tam založeného předávacího protokolu ze dne 25. 9. 2017 zjištěno, že toho dne podal v ZZC Vyšní Lhoty jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy totožnost byla ověřena na základě čestného

prohlášení. Z rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. září 2017 č. j. KRPT-208378-225/ČJ-2017-070022, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou let. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 35 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Policie v odůvodnění uvedeného rozhodnutí uvedla, že cizinec byl kontrolován dne 20. 9. 2017 ve 20:05 hod. hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek ve Vyšních Lhotách, kdy seděl opřený o plot u Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Na místě se nacházel, jelikož do Vyšních Lhot přicestoval požádat o mezinárodní ochranu, avšak pracovníky cizinecké policie Vyšní Lhoty byl odmítnut. Hlídka provedla pobytovou kontrolu, kdy cizinec nepředložil platný cestovní doklad, ani nedisponoval platným vízem, či jiným pobytovým oprávněním, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Byla provedena dechová zkouška přístrojem DRÄGER s výsledkem 3,11 promile alkoholu v dechu. Byl ve 22:00 hodin umístěn na protialkoholní záchytnou stanici. Cizinec měl v minulosti uděleno správní vyhoštění a soudní vyhoštění v r. 1999, kdy mu byl zakázán pobyt do 9. 4. 2002 rozhodnutím Správy hlavního města Prahy, Odbor cizinecká policie pod č. j. PSP-1-500/OCP-c-99 ze dne 9. 4. 1999. Další správní vyhoštění bylo uděleno odborem ředitelství cizinecké a pohraniční policie Praha, odborem pátrání a kontrol pobytu dne 2. 11. 2006, pod č. j. SCPP-1829/PH-OPK3-SV-2006, kdy bylo uděleno správní vyhoštění na dva roky. V r. 2009 Obvodní soud pro Prahu 5 svým trestním příkazem pod spis. značkou 2T 105/2009 rozhodl o trestu vyhoštění na dobu pěti let. Do protokolu cizinec uvedl, že do České republiky přicestoval asi před dvěma dny, když asi zhruba před 14 dny vycestoval z Ukrajiny z města Byrdycheva. Cestoval stopem a hranici Schengenského prostoru překročil v noci, v lese mimo hraniční přechod někde u Košic na Slovensku, odkud pokračoval vozidlem TAXI do Vyšních Lhot. Cizinec trval na skutečnosti, že z České republiky naposledy vycestoval autobusem z Prahy v polovině roku 2006. Skutečnost, že byl dne 31. 8. 2009 kontrolován v Praze 5 na ulici Plzeňská, čímž mařil úřední rozhodnutí a bylo mu uděleno soudní

vyhoštění na 5 let, tudíž byl evidován v evidenci nežádoucích osob ode dne 1. 10. 2014, nedokázal spolehlivě vysvětlit. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 10. 2017 uvedl, že do ČR přicestoval na konci roku 1992, žil v Brně a Jihlavě a pak v Praze. Byl zaměstnaný, od firmy odešel a dokumenty byly zrušeny. Pak se nacházel na území nelegálně. V r. 2006 požádal o azyl, ten mu byl v r. 2008 zamítnut, proběhly dva soudy, stále se na území nacházel nelegálně. V r. 2009 byl kontrolován, byl vyhoštěn na 5 let a odjel na Ukrajinu. Od r. 2009 již v ČR nežil. V září 2017 přicestoval nelegálně, bez dokladů. Z Ukrajiny odjel, protože se bojí, že jej pošlou do války, mluví rusky a oni jsou nacionalisté a vůbec nechťejí slyšet ruštinu. Jediným důvodem odjezdu z Ukrajiny byl nacionalismus a válka ve vlasti. Cestovní pas si na Ukrajině nevyřídil z obavy, že kdyby se dozvěděli na úřadě, že žádal o azyl, tak by ho zavřeli. Ač mu právník v České republice poradil, že si má obstarat nějaký doklad, např. rodný list, neudělal to, neboť není se svou matkou, která prodala dům, v žádném kontaktu a on sám na Ukrajině nemá hlášený pobyt.

Posouzení krajským soudem

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[7] Žalobce žalobu staví na odlišnosti jeho případu, která tkví v tom, že byl zajištěn v době, kdy žádal o mezinárodní ochranu, resp. v situaci, kdy se snažil o mezinárodní ochranu požádat, a to teprve dva dny po svém příjezdu na území České republiky. Dobrovolně se dostavil do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty, které v minulosti fungovaly jako přijímací středisko pro žadatele o mezinárodní ochranu. Nelze tedy dojít k závěru, který učinil správní orgán, že žalobce svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově.

[8] Vzhledem k prvnímu žalobnímu bodu se soud zaměřil na otázku věcné správnosti závěrů žalovaného, že v daném případě byly naplněny důvody pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého *„[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

[9] K naplnění výše citovaného ustanovení musí být kumulativně splněny tři podmínky: 1/ žádost o udělení mezinárodní ochrany musí být podána v zařízení pro zajištění cizinců, což v případě žalobce tomu tak bylo. 2/ musí být oprávněné důvody pro závěr, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet a za 3/ cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.

[10] Jak výše uvedeno, podmínka první byla splněna. K podmínce 2/: V odst. 5. tohoto rozsudku uvedeno, že žalobce v minulosti byl opakovaně vyhoštěn z území České republiky, a to konkrétně v r. 1999, 2006 a v r. 2009 a došlo i k neudělení mezinárodní ochrany v r. 2006, kdy řízení bylo skončeno v r. 2008, po využití možnosti soudní ochrany. V současnosti znovu na území České republiky vstoupil neoprávněně bez platného víza či oprávnění k pobytu, bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti. Není pochyb, že žalobce si byl plně vědom, že svým chováním nerespektuje český právní řád a s ohledem na jeho pobytovou historii na území České republiky, soud nepochybuje, že žalobce si musel být vědom i toho, že podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany dojde k zabránění či alespoň pozdržení event. správního vyhoštění. Dle soudu, je u žalobce splněna i druhá podmínka.

[11] Nicméně třetí podmínkou je, že žalobce měl možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Jak vyplynulo z obsahu spisu, a žalovaný správní orgán nerozporoval zjištěné Policií ČR, žalobce do České republiky přicestoval přede dvěma dny před zajištěním. V odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 21. září 2017 o zajištění je uvedeno, že dne 20. 9. 2017 v 19:40 hodin byla vyslána DS OPKPE Frýdek-Místek k objektu ZZC Vyšní Lhoty, kde se měl nacházet podnapilý cizinec, který přišel požádat o azyl. Dále z odůvodnění vyplývá, že vzhledem k tomu, že byl silně v podnapilém stavu (naměřeno 3,11 promile alkoholu v krvi) byl ve 22:00 hodin eskortován na protialkoholní záchytnou stanici do Frýdku-Místku a dne 21. 9. 2017 bylo zahájeno správní řízení. Žalobce byl zajištěn Policií České republiky dne 21. září 2017 podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. za účelem správního vyhoštění a byl seznámen s tím, že jsou u něj dány důvody ke správnímu vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tvrdí, že u žalobce je splněna i třetí podmínka, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po zajištění. Tato úvaha však nemá oporu ve správním spise, jestliže policie ve výše cit. rozhodnutí jasně uvedla, že žalobce nejdříve žádal o mezinárodní ochranu v ZZC (dne 20. 9. 2017 v 19:40 hod.), kde mu byla na útržek papíru napsána adresa do Příjemacího střediska pro žadatele o azyl v Zastávce u Brna. Žalobce vzhledem k nedostatku peněz ihned neodcestoval a zdržoval se poblíž objektu, jak uvedla police a dle soudu se na tom podílela i míra opilosti žalobce. Dle soudu v popsané věci není sporu o tom, že žalobce projevil vůli požádat o mezinárodní ochranu dříve, než byl zajištěn a bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění. V uvedeném časovém sledu jednotlivých

událostí soud nenachází časový prostor k naplnění poslední podmínky pro možnost aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, která představuje skutečnost, že cizinec mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Je pravdou, že žalobce formálně požádal o udělení mezinárodní ochrany až v době, kdy byl zajištěn, ale svou vůli požádat o mezinárodní ochranu vyjádřil již dříve, neboť se dostavil k objektu ZZC do Vyšních Lhot a tam před zaměstnancem tohoto zařízení o mezinárodní ochranu požádal. Žalobce tak učinil 2 dny po vstupu na území ČR. Správní orgán nezpochybnil, že žalobce přijel do České republiky naposledy v září 2017 a po dvou dnech se dostavil do ZZC ve Vyšních Lhotách, kde požádal o azyl. Soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá přesvědčivé vypořádání se s naplněním třetí podmínky, tedy kdy dříve měl o mezinárodní ochranu požádat.

[12] Vzhledem k výše uvedenému soud přisvědčil žalobci, že specifikum v jeho případě spočívá v tom, že přijel do Vyšních Lhot s úmyslem požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť tam se v minulosti nacházelo přijímací středisko, když tento úkon učinil do dvou dnů od příjezdu na území ČR. Jak bylo výše uvedeno, pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu musí být kumulativně naplněny všechny tři podmínky a žalovaný správní orgán k tomu, aby mohl být na žalobce aplikován § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěr žalovaného nebyl náležitě podložený a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[13] Pro úplnost soud dodává, že to, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců dle § 124 odst. 1 písm. b) z obavy, že je nebezpečí, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění s ohledem na

jeho předešlé jednání, kdy pobýval v České republice, neznamená, že současně splňuje podmínky pro „přezajištění“ dle § 46a zákona o azylu. Zajištění podle § 46a zákona o azylu sleduje jiný účel než zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, ve kterém jde výhradně o realizaci správního vyhoštění.

[14] S ohledem na výše uvedené a závěru soudu, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud se další námitkou již nezabýval. Využití alternativního zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, připadá do úvahy jedině, pokud jsou splněny podmínky pro zajištění cizince – žadatele o udělení mezinárodní ochrany dle § 46a odst. 1 zákona o azylu, což jak výše uvedeno, soud nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí zpochybnil.

[15] Soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení, setrvá-li na závěru, že žalobce je nutno zajistit, své rozhodnutí přesvědčivě odůvodní co do plnění všech podmínek, které jsou zákonem vyžadovány k omezení svobody žadatele o mezinárodní ochranu.

[16] Výrok II. a III. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, jak vyplynulo ze spisu, žádné nevznikly a také žádné neúčtoval a neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona.

[17] Odměna ustanoveného advokáta byla vyčíslena částkou 6.800,- Kč, sestávající ze dvou právních úkonů (převzetí věci a sepis doplněné žaloby) á 3.100,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. d), ve spojení s ust. § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. 6.200,- Kč plus dvakrát paušální částka dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky á 300,- Kč, tj. celkem 6.800,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet, který advokát uvedl v žalobě: X.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 23. listopadu 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně